

Polítics i docents

Polítics i docents

MIQUEL MARTÍN

Per una vegada i sense que serveixi de precedent, deixin-me que els ho expliqui. Mirin: quan has descomptat totes les despeses del piset de Sarrià-Pedralbes, l'elitista universitat de les nenes, la quota de la prestigiosa clínica privada i el fet (molest, és veritat, però -de moment- inevitable) de pagar el sou de la cuinera, el jardiner, el xofer i les minyones, amb prou feines et queden unes desenes de milers d'euros. Ah, i me'n descuidava de la dietista que em controla de tant en tant el colesterol, i del fisioterapeuta i la massatgista que em resulten imprescindibles per destensar la musculatura aclaparada per l'estrès (quina feina, la nostra! Sempre patint). I posats a sincerar-me, els explicaré un petit secret, una debilitat: ho

he de reconèixer, m'agrada anar net i polit, impecable. Sobretot quan vaig a missa. Que la imatge ho és tot, a la nostra feina. Però això, ja ho sé, té un preu, perquè jo no em poso qualsevol cosa i la maquilladora ja m'ho diu, que m'afavoreix la brillantor de llavis i la roba de marca, com més exclusiva millor (ai, les corbates, que són la meva perdició!). Què voleu que hi faci, pobre de mi, no ho he triat pas jo, això de ser un dandi.

I a tot plegat, afegiu-hi les vacances a la Costa Brava, perquè en alguna mansió ens hem de refer de tanta pressió i desgast; i sumeu-hi el manteniment de les altres cases de segona residència, que no només de mar i passejades amb iot viu l'home (i la dona, que no sóc tan carca com diuen). A més, la crisi no ha afectat només els pensionistes, els obrers i gent així, no senyor, la prova està que els restaurants de tres estrelles Michelin cada cop resulten més cars, el foie micuit s'ha posat pels núvols i els Vega Sicilia ja no es poden comprar per caixes com quan no havíem de rescatar bancs. I per acabar-ho d'adobar les suites dels hotels de luxe tampoc no et fan cap rebaixa, per molt sovint que t'hi allotgis i per molt que siguis qui ets.

Total, que cada dia costa més arribar a fi de mes i no sé pas on anirem a parar. Per això em va molestar tant l'altre dia quan em van demanar si em dedicaria mai a la docència (per un moment vaig entendre "decència" i em vaig esgarriar). Sembla que em prenguin el pèl (és un dir), amb aquestes preguntes, sabent com saben la responsabilitat que arrossego abnegadament pel bé del país i tot el que això comporta. A més, veient les despeses que tinc, encara no entenen vostès per què els docents cobren el sou que cobren?